

280251

1937

Janer de argint

Doi veri, Paul și Octavian, locuiau împreună. Dumnezeu, împrejurimile, fenomenele naturale, erau obiectul obișnuit al conversațiilor lor, și astfel Paul, cel mai mic, învăța să observe, să reflecteze, și în fiecare zi își dădea tot mai mult seama de câte cunoștințe are nevoie pentru a face cel mai mic lucru. Octavian, cel mai în vârstă, nu uita să-i spună adesea:

— Cu cât vei ști mai mult, cu atât îți vei da seama cât ești de neștiutor: știința cea mai înaltă este convingerea pe care o are cineva că nu știe nimic.

— Atunci, răspuse într-o zi Paul, la ce bun să mai înveți?

— Ca să fii modest, răspuse Octavian; să-ți împodobești viața cu altceva decât cu preocupări pornite din mândrie; să te faci de folos semenilor tăi, fără să pretinzi dela ei nici cea mai mică considerație și recunoștință.

Biblia este testamentul minunat al unei moșteniri și mai minunate încă decât testamentul însăși; să studiem acest testament pentru ca să ne putem însuși toată moștenirea aceasta.

Isus a plătit datoria voastră și a îndeplinit toate obligațiunile voastre. Dumnezeu este mulțumit de lucrarea lui Hristos. Dați-vă seama de primejdia din care ați scăpat, și veți fi fericiți.

Luați-vă hotărârea...

De a fi așa de tari, încât nimic să nu vă poată turbura pacea sufletească.

De a scrie neajunsurile pe cari vi le fac alții, pe nisip, iar binefacerile pe marmoră.

De a vorbi despre sănătate, despre fericire și prosperitate tuturor celor pe cari îi întâlniți.

De a face pe toți prietenii voștri să simtă că există ceva bun în ei.

De a vedea numai partea cea bună a lucrurilor, și de a fi totdeauna optimiști.

De a nu avea decât gânduri bune, de a nu face altceva decât binele, și de a crede că tot ce se întâmplă este spre bine.

De a fi tot așa de entusiști pentru succesul altora ca și pentru al vostru.

De a uita greșelile trecute, și a vă sili să atingeți o mai mare perfecțiune în viitor.

De a avea tot timpul o expresie binevoitoare și un zâmbet pentru fiecare.

De a întrebuița în așa fel timpul pentru propria voastră desăvârșire, încât să nu vă mai rămână nicio clipă pentru criticarea aproapelui.

De a fi prea mari pentru a avea necazuri, prea nobili pentru a vă irita, prea tari pentru a avea temeri și prea fericiți pentru a îngădui neliniștii să se strecoare în sufletele voastre.

Luther avea o servitoare cu numele Elisabeth. Într-o zi, Elisabeth părăsi pe neașteptate pe stăpânii săi, fără să le spună un cuvânt. Alunecând tot mereu pe panta imoralității, ajunsese până în fund. Ea căzu greu bolnavă și rugă pe cineva să cheme pe Luther la căpătâiul ei.

— Ce s'a întâmplat, Elisabeth, întrebă Luther?

— Aș dori, răspuse ea, să vă cer iertare că am părăsit așa deodată familia dvs. Dar mai e ceva ce mă chinuște mult mai mult: mi-am vândut sufletul diavolului.

— O, zise Luther, aceasta nu e deloc prea grav. Ce mai e altceva?

— Am săvârșit; reluă ea, o mulțime de greșeli. Dar totuși, ceea ce mă chinuște mai mult, este că de bună voie mi-am dat sufletul pe mâna Satanei. O! spune-mi cum ar putea fi ștersă vreodată această crimă?

— Elisabeth, ascultă-mă, zise acest bărbat al lui Dumnezeu. Inchipuește-ți că atunci când erai la mine, mi-ai fi vândut copiii unui străin; ar fi fost lucrul acesta drept, legal?

— O, nu, zise sărmana fată; n'aș fi avut dreptul să fac aceasta.

— Prea bine. Cu atât mai puțin ai dreptul să-ți dai sufletul unui dușman; el nu-ți aparține, tot așa cum nu-ți aparțin copiii mei. El este proprietatea exclusivă a lui Isus Hristos. El l-a creat; când a fost pierdut prin păcat, El l-a răscumpărat. Sufletul este al Lui; deci tu nu poți nici să dai și nici să vinzi aceea ce nu-ți aparține. Dacă totuși ai făcut aceasta, apoi afacerea n'are nici o valoare. Acum, vino din nou la Domnul, mărturisește-I în umilintă păcatele tale și cere-I iertare. Cât despre păcatul de a fi înstrăinat proprietatea Sa, nu mai poate fi ținut în seamă.

Tânăra fată ascultă, se întoarse la Mântuitorul și adormi cu sufletul plin de credință și nădejde.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Ziua muncii

M. Ionescu

1 Mai! Sărbătoarea muncii! Fericită inspirație au avut cei cari s'au gândit să deosebească această zi în toiu primăverii, ca zi de sărbătoare! Întreaga natură este plină de viață și activitate, — dela timidul firicel de iarbă și până la stejarul de pe culme, cari își țes de zor haina lor măiastră de smarald, dela găzele cari mișună încoace și încolo pe glia încălzită de soarele desmorțitor al primăverii, și până la omul care nu mai stă locului din zori și până 'n noapte.

Mai ales în zilele noastre, când munca este privită ca un chin, ca o înjosire chiar, și când cei mai mulți oameni doresc să ajungă pe culmile înalte ale onoarei, faimei și bogăției, fără eforturi, era de cea mai mare trebuință ca să se aleagă o zi — o zi de sărbătoare — în care să se arate, verbal și prin scris, rolul cel mare și binecuvântat pe care îl are munca întru fericirea vieții noastre ca indivizi și ca națiune.

Tineretul, în deosebi, ar trebui adus acolo ca să vadă adevărata demnitate a muncii, și să înțeleagă că singurul izvor de bogăție și de slavă este munca, munca stăruitoare. Am putea să înșirăm aci sumedenie de nume ale oamenilor de seamă din istoria civilizației, oameni dotați cu însușiri mintale și corporale obișnuite, dar cari, datorită acestei însușiri, pe care o poate căpăta oricine, — munca perseverentă — au ajuns înălțimi nebănuite, și s'au impus atenției

contemporanilor și generațiilor următoare prin exemplul lor. Geniile pe cari le admirăm și poate că le și invidiem, înainte de a fi fost geni, au fost oameni ca toți oamenii, cu singura deosebire, ... le-a plăcut să muncească. Fundamentală deosebire însă! Talentele cele mari s'au format prin muncă, pentru că, după definiția admirabilă dată de un înțelept, talentul nu este decât răbdare de mai lungă durată, adică muncă însoțită de răbdare. Cele mai mari invenții, cele mai mari descoperiri, cele mai strălucite opere de artă, tot ce e frumos și folositor în lumea aceasta, făcut de mâna omului, s'a făcut cu multă trudă.

Există o lege după care tot ce se câștigă în lumea aceasta pe altă cale decât prin muncă, nu este durabil. Același lucru îl spune înțeleptul Solomon, un neîntrecut observator al vieții omenești în toate aspectele ei, în următoarele cuvinte: „Bogăția câștigată fără trudă, scade; dar ce se strânge încetul cu încetul, crește”. „O moștenire repede câștigată dela început, nu va fi binecuvântată la sfârșit”. „Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte”. Prov. 13, 11; 20, 21; 21, 6. Aici este vorba de bunurile materiale, dar la fel stau lucrurile și cu cele spirituale. Așa că, moneda cu care se plătește orice bun în viața a-

ceasta, — singura monetă valabilă, — este „sudoarea frunții”, așa cum i s'a spus omului încă dela creațiune: „In sudoarea frunții îți vei câștiga pâinea”. Acesta este cimentul care consolidează clădirea roadelor muncii noastre în viață. Fără el, totul se va prăbuși.

Munca, nu numai că deschide larg calea spre succes și fericire în viață, dar mai are și o înrăurire nespus de mare asupra întregii ființe omenești. În ea există o putere înobilatoare, care întărește facultățile mintale și spirituale și ajută la formarea unui caracter nobil. Munca este sănătate pentru corp și lumină pentru spirit.

În prețioasa carte „Solii către Tineret”, ne sunt date câteva sfa-

turi în legătură cu acest subiect: „Era scopul lui Dumnezeu să uşureze, prin muncă, răul adus în lume din pricina neascultării omului. Prin muncă, ispitele diavolului pot fi făcute fără niciun efect, iar valul răului să fie stăvilat. Si cu toate că e însoţită de frământare, oboseală şi chin, munca este încă un izvor de fericire şi progres, şi o pavază împotriva ispitei. Disciplina ei pune frâu îngăduinţei de sine şi încurajează activitatea, curăţenia şi fermitatea. In felul acesta, ea ajunge o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru ridicarea noastră din cădere.

„Unul din cele mai sigure scuturi de apărare împotriva răului, este lucrarea folositoare, în vreme ce lenea este unul din cele mai mari blesteme, deoarece viţiul, crima şi sărăcia, merg pe calea ei. Aceia cari totdeauna lucrează, cari fac cu plăcere datoriile lor zilnice, sunt membri folositori ai societăţii. Dacă cei credincioşi îndeplinesc diferitele datorii cari le stau în cale, ei fac ca viaţa lor să fie o binecuvântare şi pentru ei şi pentru alţii. Munca sărguincioasă îi fereşte de multe din cursele celui care „neconţinut găseşte vreun rău pentru mâinile leneşe”.

„O apă stătătoare ajunge curând o primejdie; dar un pârâias care curge, împrăştie sănătate şi mulţumire pe pământ. Unul este simbolul trândăviei, iar celălalt al lucrării.

O pildă minunată

„Calea de muncă, hotărâtă locuitorilor pământului, poate fi grea şi istovitoare, dar ea este onorată de urmele Mântuitorului, şi cel care merge pe această cale sfântă, este în siguranţă. Prin învăţătură şi pildă, Hristos a înălţat munca folositoare. Încă din primii ani, El a trăit o viaţă de muncă. Cea mai mare parte a vieţii Sale pământeşti a fost petrecută în muncă răbdătoare în atelierul de dulgherie din Nazaret. Imbrăcat în haina unui lucrător de rând, Domnul vieţii colinda uliţele oraşelului în care locuia, ducându-se şi venind dela umila Sa lucrare; iar îngerii slujitori Il însoţeau când mergea cot la cot cu ţăranii şi lucrătorii, nerecunoscut şi neonorat.

„O muncă făcută cu socoteală este o putere înviorătoare pentru neamul omenesc. Ea face pe cel slab tare, pe cel sărac bogat, pe cel înfrânt fericit”.

„Adevărata fericire se găseşte numai în a fi bun şi a face binele.

Cea mai curată şi cea mai înaltă bucurie, vine la aceia cari împlinesc cu credincioşie datoriile cari le-au fost încredinţate. Nicio muncă cinstită nu este înjositoare”.

Se poate scrie mult, frumos şi adevărat, despre muncă şi binefacerile ei materiale şi spirituale. Dar lucrurile nu s'ar schimba cu nimic, dacă ne-am mulţumi numai cu partea teoretică. Toate învăţăturile date trebuie să fie aplicate, şi atunci multe probleme de ordin social se deslegă dela sine.

Istoria ne oferă multe învăţăminte în privinţa aceasta. Popoare întregi au ajuns la pieire atunci când munca a ajuns să fie socotită ca o povară, ca un chin, ca o înjosire. Puterea unei naţiuni este mai mare atunci când munca este socotită ca o virtute, şi se află pe pragul pieirii atunci când munca e privită cu desguş şi ca o ruşine. Aceasta este o lege. Să ne gândim, de pildă, la poporul Roman: A atins culmea gloriei, atunci când un general nu socotea o ruşine ca, după ce a câştigat lauri în bătălii, să meargă la coarnele plugului şi să muncească ţarina; a ajuns la cea mai de jos treaptă a decăderii şi la ruină, atunci când pentru muncile agricole erau folosiţi sclavii, pentru apărarea graniţelor erau tocmii mercenarii, iar cetăţenii nu aveau altă preocupare decât luxul, pâinea şi circul. Să fim atenţi, pentrucă totdeauna aceleaşi cauze sunt urmate de aceleaşi efecte.

Iubiţi tineri, munca cinstită nu este o înjosire, ci o onoare, o virtute. Dacă astfel privim lucrurile, niciodată nu vom fi înfrânţi. Un om căruia îi place să muncească, niciodată nu duce lipsă. Un popor muncitor nu poate fi niciodată înfrânt şi subjugat. In muncă stă fericirea, slava şi biruinţa.

M. Ionescu

Vremea cea mai potrivită când se poate forma deprinderi sănătoase este tinereţea. Acum se canalizează cursul vieţii.

Prietenul tău un străin?

M. Manea

Noaptea își lăsase umbrele ei negre peste Ierusalim — cea mai tristă noapte dela căderea omului în păcat! Cetatea Sfântă era plină de pelerini veniți din diferite părți ale Palestinei și din țările pe unde fusese împrăștiați. Mica grupă a celor 12 urmasi pe iubitul lor Invățător; cu puține momente mai înainte, participase la sărbătoarea Paștilor, care de data aceasta se ținea în camera de sus. O profundă impresie făcuse asupra lor mielul pascal, simbolul adevăratului Miel al lui Dumnezeu care avea să ridice păcatele lumii. Ei mâncase pâinea frântă și băuse din paharul de vin, simbolul suferințelor Domnului Isus. Numai câteva minute îi despărțea de scenele din Ghetsemani. Cele mai frumoase învățături, cele mai duioase sfaturi și cele mai sublime făgăduințe au fost date în acea seară memorabilă. Pentru un scurt timp, Păstorul avea să mai fie cu mica Sa turmă, și apoi avea să fie lovit și oile urmau să se împrăștie. Mica grupă avea presimțiri că în curând Maestrul lor va fi luat dela ei. O, ce momente sublimе erau acestea! Cu inima tremurândă de întristare, au ascultat ei sfaturile lui Isus. El le-a vorbit despre Mângâietorul, Duhul Sfânt, Locțiitorul Său pe pământ, despre locașurile de sus, pregătite pentru toți credincioșii și despre credința în Dumnezeu de care trebuia să dea dovadă în vremuri de restriște. Apoi le-a vorbit despre Tatăl, pe care venise să-L facă cunoscut oamenilor și despre calea ce duce spre El".

În acele momente, unul dintre

ucenici I-a zis: „Arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns”. Surprins de această întrebare neașteptată, Isus a răspuns: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M'ai cunoscut, Filipe? Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?” Ioan 14, 8—9.

Trecuse trei ani și jumătate de când Isus începuse activitatea Sa publică, împreună cu ucenicii Săi. Chemați din poporul de jos, mai mult ca la oricare alții, Domnul Isus le-a oferit privilegiul tovărășiei cu El. Împreună cu Invățătorul lor, ei formau o singură familie. Ei îl însoțeau în tot locul, acasă, la masă, în natură, și în toate călătoriile Lui, împărtășindu-se chiar de încercările, greutatețile și suferințele Sale.

„Câte odată El îi învăța când ședea împreună pe coasta dealului, câte odată pe malul lacului,

sau de pe o barcă de pescari, sau atunci când mergeau pe cale. Ori de câte ori El vorbea mulțimii, ucenicii formau totdeauna cercul cel mai apropiat de El. Ei se strângeau în jurul Său ca să nu piardă nimic din învățăturile Sale”.

În tot timpul activității Sale mesianice, El se străduise să le descopere caracterul lui Dumnezeu Tatăl, și misiunea Sa dumnezeiască. „Si vieța veșnică este aceasta: Să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”, erau cuvintele Lui rostite în rugăciunea Sa preotească. Orice însușire bună, sfântă și nobilă, ce a fost manifestată vreodată de unele persoane credincioase, nu era decât o mică oglindire a caracterului desăvârșit al lui Isus; nu erau decât niște raze pornite din lumina măreției Sale. El venise din cer să descopere cel mai

Orice încercare zice: Mergi la Isus; mergi chiar acum!

înalt și mai desăvârșit ideal și să arate ce poate deveni păcătosul când se unește cu Divinitatea.

În timpul celor trei ani și jumătate, ei avuseseră ocazia să privească în vieța lui Isus cea mai desăvârșită ilustrare a caracterului lui Dumnezeu Tatăl. Vorbind oamenilor, El zicea: „Învățătura Mea, nu este a Mea, ci a Celui ce M'a trimis pe Mine”. „Căci Eu n'am vorbit dela Mine Insumi ci Tatăl, care M'a trimis, El Insuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Stiu că porunca Lui este vieța veșnică. De aceea lucrurile pe cari le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl”.

Activitatea lui Isus a fost însoțită de multe și felurite minuni la care mica grupă de ucenici a fost martoră. Ei au fost de față când bolnavii și desmoșteniții soartei erau aduși la Isus spre a fi vindecați de suferințele lor. Întrebat de ucenicii lui Ioan dacă El este Acela care trebuia să vină sau să aștepte pe altul, drept răspuns, Isus le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia”. Trecând pe lângă orbul din naștere, îi unse ochii cu tină și îl trimise să se spele la scaldătoarea Siloam și se înapoie văzând. Cei cari erau de față au zis: „De când este lumea nu s'a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere”. Ucenicii erau martori când cele două surori plâneau pe Lazăr care murise și au auzit când Marta a spus: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile”. Ca unul care avea putere asupra morții, Isus a chemat pe Lazăr: „Lazăre, vino afară!” Îndată mortul a ieșit din mormântul lui. S'au adevărit cuvintele spuse de Domnul Isus mai înainte: „În adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă vieță, tot așa și Fiul dă vieță cui vrea”. Într'o seară valurile cele furioase ale mării amenințau corăbioara în care erau ucenicii și Isus. El „a certat vântul

și a zis mării: „taci! Fără gură! Vântul a stat și s'a făcut o liniște mare”. Pe toți cei ce se aflau în corabie, „i-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții: „Cine este acesta de îl ascultă chiar și vântul și marea?”

Se poate aștepta ca cineva care trăiește cu o persoană timp de trei ani și jumătate să cunoască în totul cine este. Isus socotise că acest timp de conviețuire intimă, era deajuns ca ucenicii să cunoască lucrarea și ființa Sa. Dar ca un reproș El zise lui Filip: „De atâta vreme sunt cu voi și nu m'ai cunoscut, Filipe?” Isus era cel mai bun prieten al lor; dar cel mai bun prieten era

un străin pentru Filip; necunoscută, neînțeleasă, și nepătrunsă personalitate! La fel erau și ceilalți ucenici.

Care să fi fost cauza că ucenicii erau așa de greoi în a înțelege și cunoaște pe Isus și lucrarea Sa? Ce lucruri întunecau ochii lor spiritali până într'atât, încât să nu poată vedea și discerne că Isus era cel mai bun prieten al lor? Răspunsul poate nu ar fi greu de dat, dacă ne gândim la ținta pe care o urmărește fiecare în vieță. Ucenicii nu au socotit în totul că ocazia de a fi cu Isus era cea

mai bună școală pentru pregătirea apostolatului lor. Ei au considerat mai degrabă că legăturile cu Isus ar prilejui pentru ei un drum sau o posibilitate de înălțare la un rang mai mare și o carieră mai strălucită în viitoarea împărăție a lui Isus. Ei priveau și visau numai folosul lor personal și din această cauză nu puteau cunoaște în totul pe Isus și marea Lui însărcinare.

Mergând pe drum, El le vorbea despre cele ce aveau să se întâmple, despre suferințele și moartea Sa, dar ei se certau între ei care să fie mai mare. „Fii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus și I-au zis: „Învățătorule, am vrea să ne faci ce-ți vom cere”. El le-a zis: „Ce voiți să vă fac?” „Dă-ne”, I-au zis ei, „să ședem unul la dreapta și altul la stânga Ta când vei fi îmbrăcat în slavă Ta”. Isus a căutat să le dea sfaturile cele mai potrivite în această împrejurare, dar a fost deajuns, că „cei zece, când au auzit lucrul acesta au început să se mânie pe Iacov și pe Ioan”. Din această întâmplare este deajuns să înțelegem care era starea lor de spirit și năzuințele de cari erau însuflețiți. Tinta pentru ei, de a fi ceva, și de a deveni mai mari decât alții, era mai pe sus și mai de valoare decât persoana lui Isus și lucrarea Sa dumnezeiască. De ce L-a oprit Petru pe Domnul Isus când a spus că va merge la Ierusalim și va avea să suferă acolo mult? Pentru faptul că îl iubea așa de mult și nu ar fi dorit ca El să suferă? Nu! Ci pentru că o împrejurare ca aceasta ar fi împiedecat foarte mult împlinirea planurilor lor.*

Mai târziu însă, după învierea lui Isus, când Duhul Sfânt s'a revărsat asupra lor, de abia atunci au înțeles ei pe deplin pe Isus și lucrarea Sa de salvare pentru neamul omenesc.

La mulți creștini din zilele noastre se poate că Isus le-ar spune ca și lui Filip pe vremuri: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M'afi

(Urmare la pag. 10)

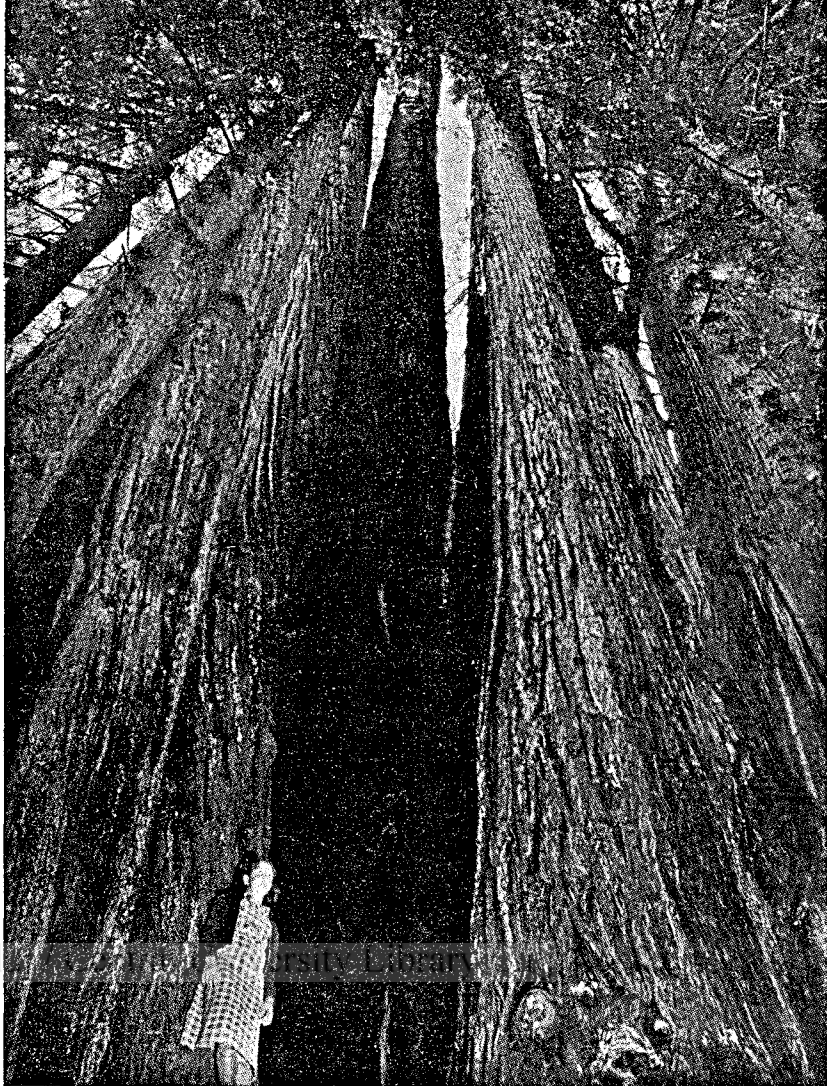
„Ca zilele copacilor”

În prima parte a anului 1850, câțiva moșieri se stabiliră aproape de actualul oraș Visalia, din provincia Tulare, California. Ei erau crescători de vite și îndată ce venea vara, aveau nevoie de pășuni verzi pentru vitele lor.

Mânând dindărăt cirezile lor, ceata de douăzeci și șapte de bărbați, femei și copii, pătrunse în munții Sierra Nevada spre răsărit. La o înălțime de aproape 2.100 m. găsiră iarbă din abundență pentru animale, și tăbăriră aci pentru tot timpul verii.

În drumul lor ce ducea în sus pe povârnișurile munților, văzuse brazi măreți, pini și alți copaci de pădure, dar au fost uimiți peste măsură când au descoperit în apropiere de tabăra lor o dumbravă de uriași sequoia. Ei erau ca niște pitici alături de trunchiurile masive ale acestor imenși copaci. După ce au cercetat bine pădurea, au măsurat cel mai mare copac cu un arcan de douăzeci de metri lungime și au constatat că avea un diametru de doisprezece metri, cu o circumferință de treizeci și nouă de metri, la un metru și jumătate dela suprafața pământului. Nu știau cum să-i măsoare înălțimea.

„Poemele's făcute de neghiobi ca
[mine
Dar numai Tu, Doamne, poți fa-
[ce-un copac”,
scria poetul Joyce Kilmer. Si cu
siguranță, asemenea păduri mă-
rețe, pline de frumusețe, sunt o
dovadă vie de marea putere a A-
celuia care „a făcut să se ridice
munții”, și care a păstrat aceste
minunate specimene ale lucrării
Sale de-a-lungul veacurilor.

Colosul pe care l-au găsit acești crescători de vite era poate cel mai în vârstă de pe pământ, și poate că ar fi fost plăcerea multor admiratori ai naturii, dacă ar fi fost cruțat. Lucru ciudat, după rapoartele ținutului Tulare, crescătorii de vite au tăiat această mare capodoperă a munților.

Numele dat în botanică acestor copaci este Sequoia giganta, și se găsesc numai în munții Sierra Nevada din California. Fosilele de copaci cari se găsesc în zilele noastre în America și Europa, arată că acest soi de copaci — sequoia — erau odinioară din abundență pe această planetă. Poate că erau cei mai răspândiți copaci înainte de potop.

John Muir, un cunoscut natura-
list american, a numit această pă-

*Catedrala naturii. Uriași sequoia în-
tr'o pădure din Sierra Nevada.*

dure de copaci uriași pe care au găsit-o crescătorii de vite „Pădu-
rea uriașă de lângă Kaweah”. Se
află pe malurile râului Kaweah și
astăzi este cuprinsă în Sequoia
National Park. Acești copaci au
fost numiți Sequoia după numele
unui șef indian. Mai departe spre
nord, în ținutul Calaveras este o
dumbravă mai mică, unde se află
de asemenea câțiva copaci de a-
ceștia în Yosemite National Park.
Pădurea uriașă are patru mii de
copaci cari trec de trei metri în
diametru. John Muir a numărat
patru mii de inele la un uriaș de
aceștia prăbușit.

Marile imperii profetice, — Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma, s'au ridicat și au dispărut în timpul vieții acestor copaci străvechi, cari, ca și pârâiașul lui Tennyson, pare că „trăiesc veșnic”. Noi gândim despre patriarhii dinainte de potop că au trăit un timp îndelungat, dar unii dintre acești sequoia sunt poate de patru ori mai în vârstă ca Metusală, cu toți cei nouă sute șasezeci și nouă de ani ai săi.

Vestitul copac care poartă numele General Sherman din această uriașă pădure, are o circumferință de aproape treizeci și doi de metri și un diametru de opt metri și jumătate. Înălțimea este de aproape 82 metri. Vârful i s'a rupt. Sequoia de o sută de metri înălțime nu sunt ceva neobișnuit. S'a

făcut socoteala că copacul Sherman cântărește 6.150 de tone și ar încărca 205 vagoane cu o capacitate de treizeci de tone fiecare, alcătuind un tren cu o lungime de mai bine de doi kilometri și jumătate.

„Wawona”, un cunoscut sequoia din parcul Yosemite, are în trunchiul său o deschizătură prin care mulți turiști și-au condus automobilele, fără să fie nevoiți să reducă viteza, intrucât aveau spațiu îndestulător.

Coaja și frunzele acestor copaci seamănă cu acelea ale cedrilor. Ba se aseamănă chiar și ca formă. Semințele se formează în conuri ca și acelea ale pinului. Sequoia sunt imunizați împotriva atacului insectelor,—cari distrug mulți dintre copacii noștri, — prin seva lor.

Această sevă sau suc de culoarea vinului, este otrăvitoare pentru insecte, și se spune că apără de putrezire inima copacului atunci când au loc vătămări.

Focul este cel mai aprig dușman al acestor minunați copaci. Mulți dintre ei poartă dovada multă a luptelor cu acest inamic. Dar chiar atunci când sunt vătămați de foc, ei dau dovadă de o minunată putere de refacere.

George W. Stewart, care a studiat sequoia timp de mai mulți ani, povestește despre un copac ars așa de rău dintr'o parte, încât s'a inclinat și se părea că se va prăbuși din moment în moment. „Când a ajuns astfel încât să nu mai poată sta vertical, vârful a început să crească în direcție opusă, pentru ca să restabilească echilibrul natural al copacului. Lemn nou a înlocuit repede partea arsă. Lucrul acesta a făcut pe naturalistul Stewart să scrie: „Copacul este un exemplu viu de credință și nădejde”.

Sequoia sempervirens, un soi de copaci cari cresc prin California (redwood, în limba localnicilor), cresc la o altitudine mai mică, aproape de ocean și sunt înrudiți de aproape cu sequoia giganta. Au mai mult rămuriș, dar nu cresc așa de înalți și trăiesc mai puțin. Ei se înmulțesc prin sămânță și prin lăstari, cari dau din tulpină atunci când copacul este tăiat...

Multe amintiri din viața popoarelor și chiar din viața fiecărui om în parte, sunt legate de viața acestor podoabe impunătoare ale naturii. Cine poate trece pe lângă stejarul din Tebea, sub umbra căruia se odihnesc oasele aceluia care a fost eroul Ardealului, Avram Iancu, fără să simtă în sufletul lui o tresărire? Codrul a fost locul de refugiu al strămoșilor noștri în vremuri de bejenie, când focurile aprinse din colină în colină anunțau apropiere hoar-

(Urmare la pag. 16)

Primăvara înflorită

Pierdut

Sasezeci de bărbați, cei mai încercați exploratori, formând una din cele mai mari și mai bine echipate expediții cari au pătruns vreodată în junglele Braziliei, s'au hotărât anul trecut la cea mai mare încercare făcută până atunci pentru aflarea colonelului P. H. Fawcett (cit. Fauset), exploratorul englez, care a dispărut fără urme în pustia Matto Grosso, acum patruzeci de ani.

„Sefii expediției au declarat presei”, zice un ziar din Buenos Aires, „că obiectivul lor este de a proba și a pune capăt tuturor poveștilor și legendelor cari au circulat în ultimii zece ani și cari au înfățișat pe colonelul Fawcett în fel de fel de aspecte de vieață. Unii afirmă cu tărie că a fost făcut „dumnezeul alb” al unui trib de Indieni canibali, alții că își duce o vieață pașnică de vânător și pescar, în timp ce alții afirmă pur și simplu că a murit de mulți ani”.

Nu cunoaștem până acum peripecțiile și rezultatul acestei expediții, dar cu siguranță trebuie să fie interesante și senzaționale. În ultimii câțiva zeci de ani s'au mai aventurat și alte expediții să exploreze interiorul necunoscut al Braziliei. Acestea au fost subvenționate de către guvernele, brazilian și englez. Totuși, aproape de fiecare dată ele n'au reușit să ajungă în jungla unde se crede că mai există oameni cari să poată da unele informațiuni elementare referitoare la explorările colonelului Fawcett. De fapt, unii dintre acești cercetători nu s'au mai întors niciodată. Fie că au murit din pricina lipsurilor sau a frigurilor, fie că au fost omorâți de vânătorii de capete.

Expediția de șasezeci de oameni avea planul să facă o adevărată cursă prin interiorul Braziliei, împărțindu-se în mai multe grupe. O grupă avea să pătrundă în marele stat Matto Grosso (Jungla

cea Mare) pe drumul Cuyaba, în timp ce altele aveau să-și croiască drumul prin statul Goyaz în sus pe Rio das Mortes (Râul Morților).

Se spune că oricine cutează să pătrundă în aceste teritorii pline de mari primejdii — Matto Grosso, Para și statele Amazonului — nu se mai întoarce niciodată. Cu o ocazie oarecare, o expediție de șasezeci și nouă de persoane a fost culcată la pământ sau măcelărită, după relatările ziarelor, de săgețile otrăvite ale Indienilor.

Aceste expediții sunt foarte costisitoare și încordează până la extrem nervii și mușchii. Nu este nicio îndoială că mulți dintre cei cari au luat parte la această ultimă întreprindere, își vor fi jertfit vieața, și aceasta numai pentru ca să găsească și să salveze pe un singur om pierdut! Acești cercetători și însoțitorii lor vor fi avut de întâmpinat multe greutăți, dar ei au pornit cu hotărârea în suflet de a face acest ultim efort ca să găsească chiar pe cel pierdut — pe colonelul Fawcett. Oare rezultatul acestor cercetări obositoare va fi la înălțimea jertfelor de vieți omenesti și de bani, făcute pentru el?

Acum aproape șase mii de ani omenirea a început să exploreze jungla neascultării și a păcatului. Eva făcu cea dintâi expediție. Ea

întâlni îndată o reptilă. Așa după cum puternicul boa constrictor din junglele Amazonului de astăzi, se încolăcește în jurul ființelor omenesti și le stoarce și ultima picătură de vieață, tot așa și șarpele cel vechiu, cunoscut de copiii lui Dumnezeu sub numele de Satana, s'a încolăcit cu minciuni iscusite în jurul sufletului curat și nevinovat al Evei și a dus-o la neascultare față de Creatorul ei. Ea a fost pierdută în valea morții. Adam a auzit îndată despre această nouă întâmplare. Bine înțeles, el a iubit pe Eva și a ales de bună voie să împărtășească aceeași soartă.

De-a-lungul veacurilor, această misterioasă junglă a păcatului și a morții a înghițit mulțimi nenumărate de exploratori, bătrâni și tineri.

Totuși, acum aproape două mii de ani, un tânăr a părăsit căminul Său fericit ca să organizeze o expediție salvatoare. Într'o împrejurare oarecare El zicea despre Sine că a fost trimis „să caute și să mântuiască ce era pierdut”. El personal S'a avântat în interiorul mizeriei omenesti, și în timp ce își încorda orice nerv ca să biruiască cele o mie și una de greutăți cari se iveau în calea Sa, o ceată de ucigași a pus mâna pe El și L-au răstignit pe cruce.

Dar expediția de a mântui pe omul pierdut n'a încetat. Petru, Iacob, Ioan și Pavel, și mii alții au urmat pilda bravului lor Conducător. Chiar acum, în anul 1939, această expediție salvatoare își continuă lucrarea. Departe, spre izvoarele râului Araguaia, și chiar la izvoarele lui Rio das Mortes (Râul Morților), între sălbaticii Indieni Chavante, în inima sălbaticelor jungle ale lui Matto Grosso, Amazon și Peru, exploratorii credincioși ai Evangheliei își croiesc drum înainte prin regiuni bătute de fânțari, în mijlocul primejdiilor văzute și nevăzute, nădăduind să ajungă până la ultimul om pierdut cu solia cea aducătoare de pace a Evangheliei. Același fel de expediții misionare sunt întreprinse în inima Africei, Chinei, Indiei și în insulele mării. Mulți dintre aceia cari și-au părăsit patria și pe cei iubiți ai lor nu s'au mai întors niciodată, și mulți alții își vor jertfi vieța în lucrul lor, dar cercetările continuă.

Acesta este ultimul mare efort ca să pună capăt misterului omului pierdut. Orice legendă și orice poveste va fi deslegată curând. Isus, Călăuza care cunoaște pe orice om din pustiul păcatului, și care a călăuzit mulțimi nenumărate înapoi la vieța și fericire, conduce aceste cercetări; și oricari ar fi greutățile pe cari ei le întâmpină, se pot prinde cu putere de această făgăduință: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului”.

Colonelul Fawcett a fost pierdut în junglele Braziliei numai patru-sprezece ani. Si cât de mari sacrificii s'a făcut pentru ca să fie găsit și salvat! Dar tatăl tău, mama, fratele, sora, soțul, soția, fiica, sau fiul, sau poate vecinul sau prietenul tău, au fost pierduți în jungla păcatului aproape de valea umbrei morții poate mai mult de treisprezece ani. Oare te-ai alipit tu expediției salvatoare a lui Hristos? O chemare este adresată acum tuturor și mai ales tinerilor pentru noi voluntari. Este nevoie de bărbați și femei plini de curaj,

cu nervi și mușchi spirituali, ca să ia parte la această ultimă mare cursă în pustiul păcatului și să salveze pe cei pierduți în junglă.

„Cu o oștire ca aceea pe care o pot alcătui tinerii noștri, bine pregătiți, cât de curând ar fi dusă în lumea întreagă solia Mântuitorului răstignit, și care stă gata să revină! Cât de repede ar putea veni sfârșitul, — sfârșitul suferinței, durerii și păcatului!”

Oare veți fi gata să ziceți: „Doamne, iată-mă, trimite-mă”?

J. Negreanu

(Urmare dela pag. 6)

cunoscut?” Se poate că aceleași cauze ne rețin și pe noi și nu putem cunoaște în totul pe Isus și lucrarea Duhului Său Sfânt în noi. Să ne cercetăm inimile și să vedem care este ținta pe care o urmărim de când ne-am hotărât să urmăm lui Isus. Urmăm noi Lui numai pentru ajungerea unor scopuri personale, egoiste și trecătoare?... Orice străduință, oricât de nobilă s'ar părea, dacă este amestecată cu egoism și înălțare de sine, întunecă mintea, și chiar

(Urmare la pag. 14)

CUM CETIȚI?

Sunt mulți oameni cari citesc mult, dar fac aceasta numai ca să nu muncească. Alții, dimpotrivă, citesc mult, dar pentru ca să învețe, și folosesc ceea ce au citit. Cineva mi-a citit povestea vieții unuia care făcea parte din categoria acestora din urmă.

Când nu era decât un băiețandru, îndată ce învăța vreun joc nou, se ducea în grabă și-l făcea cunoscut și prietenilor lui. Intr'o carte care vorbea despre vieța în aer liber, a găsit amănunte prețioase cu privire la sărituri, alergări și înot. Indată puse toate cele cetite în practică.

O carte de tâmplărie i-a arătat cum să facă mici lucrări în lemn.

În același chip, o carte care îi explica modul de întrebuințare a unor unelte i-a adus mari servicii mai târziu, în lucrul său. El pre-

țuște la 3.000 lei ceea ce a învățat pe calea aceasta. Cărțulia din care învățase, nu-l costase nici zece lei.

Apoi și-a procurat un manual sau două de fotografiere, unde a învățat multe lucruri în legătură cu această artă. A făcut multe experiențe. Cărțile îl costase 40—50 lei, și ceea ce a câștigat mai târziu se ridica la 600 lei.

Când și-a început ucenicia, și-a cumpărat o carte de 7—8—10 lei. După ce a învățat din ea lucruri folositoare, și-a cumpărat alta. Aceasta a făcut din el un lucrător și mai bun, și după aceea s'a abonat, pentru sute de lei, la o revistă de specialitate. Punerea în practică a cunoștințelor astfel câștigate a contribuit la ridicarea salariului său la suma de 8.000 lei.

Cineva i-a împrumutat cartea „Călătoria Creștinului”. Este o carte care costă vreo 40—50 lei. Ea îi arată drumul vieții și ajunge astfel mai de preț decât diamantele din coroanele împărătești.

Într'o zi când se simțea descumpraj, el ceti o cărticică neagră de câțiva lei. Porțile cerului părea că se deschid înaintea lui. Această carte era pentru el mai scumpă decât bogățiile Indiei.

Tânărul acesta nu este decât un exemplu dintre miile cari au învățat să pună în practică ceea ce au citit. Dar voi, cum cetiți?

Ferdinand Magellan

In jurul lumii

I.

Ferdinand Magellan, căpitan de marină și aventurier portughez, primește o scrisoare dela prietenul său, Francisco Serrano. Magellan își lăsase prietenul dând târcoale pe undeva prin oceanul Indian, în timp ce el se înapoiasă cu echipajul său la Lisabona.

„Am descoperit”, zicea scrisoarea, „o nouă lume, mai mare și mai bogată decât aceea pe care a găsit-o Vasco da Gama,—Insulele mirodeniilor! Am să rămân aici, printră regele băștinaș m'a făcut general șef....”

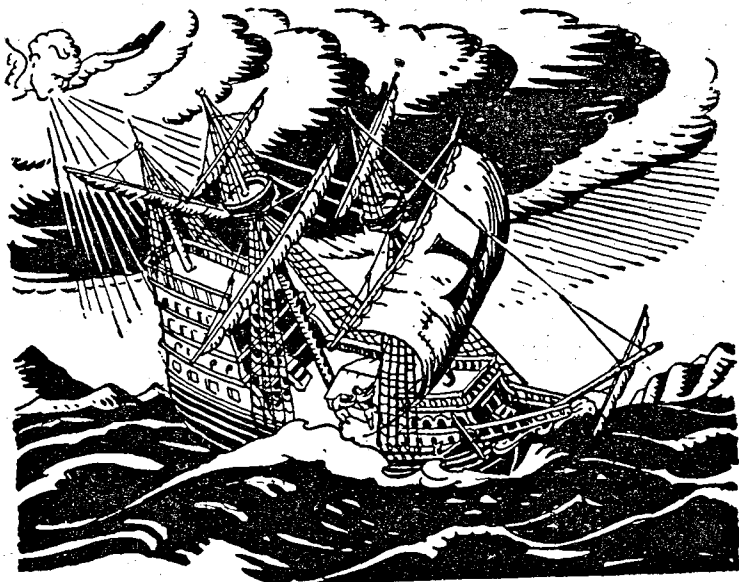
Insulele mirodeniilor, despre cari asemenea povești ciudate ajunsese până în Portugalia! Aci se credea că trăiesc oameni cu pînteni la glesne, porci cu coarne, găini cari își depun ouăle la mai bine de un metru în pământ, râuri ale căror ape clocotesc de fierbinți ce sunt, crabii otrăvitori, stridii uriașe, perle mari de tot, și tone întregi de mirodenii.

Renunțând la naționalitatea sa, Magellan se duse la tânărul Carol al V-lea, regele Spaniei.

— Puneți-mi la dispoziție o flotă, și mirodeniile sunt ale Majestății Voastre, propuse el.

Ca și Columb, explică el, avea să navigheze spre apus. De cealaltă parte a Americii de Sud se întinde un ocean nou pe care Balboa îl văzuse cu câțiva ani mai înainte. Acolo trebuie să fie o strâmtoare, susținea Magellan, care străpunge continentul dinspre răsărit până în acest ocean.

— Si mergând tot spre răsărit pe întinsul acestui ocean, trebuie să dau de Insulele mirodeniilor și de prietenul meu Francisco.

Carol dorea din toată inima ca acest mare aventurier să străbată până în țara mirodeniilor pe calea aceasta. Dar numai decît se ivea în cale greutatea cea mare, — înghețarea echipajului. Cine era așa de cutezător ca să-și pună viața în primejdie? Oamenii curajoși nu sunt găsiți așa de ușor!

Cît despre Magellan, el nu se gândea de două ori la primejdie, printră eroismul său era vestit. Nu era nimeni care să nu știe cum salvase el dela moarte un echipaj întreg, și că niciodată nu se sinchisea de pielea lui.

De ici și de colo, în sfârșit fu format un echipaj. Aproape trei sute de oameni, de toate mărimile, formele și naționalitățile. Cinci corăbii cam hodorigite, se aflau acolo. Despre pânțele lor se spunea că sunt făcute din scânduri mai moi decît untul.

— O săptămână pe mare, și scândurile putrede se vor despica sub voi. O să vă înnecați ca niște șobolani, ia să vedeți! Acestea erau cuvintele de încurajare pe cari le auzea Magellan dela unii și dela alții.

Magellan îi asculta foarte politicos, mulțimea tuturor pentru sfaturile sănătoase pe cari i le dădeau, și își vedea mai departe de treabă cu toată sârghița. Uneia dintre corăbiile sale i-a pus numele Victoria — „Biruintă”. Aceasta era lozinca ce avea să-l însuleștească în drumul său cel lung.

II.

Se făcea din ce în ce mai frig și vremea era îngrozitor de furtunoasă. Corăbiile cari alcătuiau flota erau aruncate încoace și încolo ca niște jucării de o furtună așa de năprasnică, încât nu mai era chip de înaintat. Magellan își dădea bine seama de lucrul acesta. Trebuia să caute numai decît un port, unde să se adăpostească peste iarnă. Pe neașteptate apărură în zare o coastă primitoare și Magellan se îndreptă într'acolo.

Deodată se auzi un strigăt puternic: „Înapoi în Spania! Înapoi în Spania!”

— Nu, iubiții mei tovarăși, spunea Magellan din toată inima, nu ne vom întoarce din drumul nostru. Niciodată, până ce nu vom aduce la îndeplinire hotărîrea noastră — să ajungem la Insulele mirodeniilor. Vom rămâne aici pe pământul acesta necunoscut, până ce căldura primăverii topește ghița. Deja de pe acum am ajuns mai la sud decît oricari alți marinari cari au navigat prin părțile acestea. Curaj!

— Dar unde suntem? Tinutul pare pustiu. Nu se vede nici țipenie de om, nici picior de vietate.

Nu-și isprăvisese încă vorba marinarul, când pe o costișă se arătă privirilor un animal ciudat și frumos din cale afară. Avea ceva mai mult de un metru înălțime, cu gâtul frumos arcuit și cu picioare lungi și svelte. Pe spinare, părul

lui mățos era de culoare roșiatică, iar pe sub pânțele era de un alb curat.

— Ce-o fi asta? se întrebau mrați marinarii. Europeanii nu văzuse niciodată un astfel de animal. Mai târziu l-au numit guanaco (lama, care trăiește în stare sălbatică prin America de Sud).

Animalul o luă la fugă și în vârful colinei apărură chip omenesc. El se opri, se uită îmmărmurit la străini, apoi venind din ce în ce mai aproape, se împrietenii cu ei. Indată se duse să cheme pe oamenii săi. În timp ce fugea cu niște pași de uriaș, cineva șopti lui Magellan: „Are niște picioare enorme, nu-i așa?”

Așa era. Aceasta era țara oamenilor cu picioare mari. Magellan a numit pe locuitorii acestor ținuturi, oameni cu picioare mari — Patagones — și numele le-a rămas.

Acești oameni cu picioare mari erau la fel de uimiți la întâlnirea cu cei cu picioarele mici, a căror înălțime nu le ajungea nici până la umăr și cari purtau bărbi. Ce-o fi crezut „Ion” din Patagonia despre vanitatea acestor pigmei gălbejiți, cari se foloseau de un obiect pe care îl numeau oglină, în care le plăcea să-și privească fețele? Ion era prea politicos ca să spună.

Patagonii aceștia erau niște uriași fericiți. Cântau și dansau toată ziua și se hrăneau cu verdețuri și cu carne de guanaco (lamă). Dar ce mai poftă! Magellan invită pe doi dintre ei la o mică gustare, pentru ca să poată vorbi cu ei prin semne sau în vreun fel oarecare despre strămtorii pe cari le căuta îndrăznețul navigator. Aceasta era o mare greșeală și o nenorocire pentru echipaj, care era în pericol să rămână fără mâncare. Pentru că, în vreme ce Magellan ronțai doi sau trei biscuiți, cei doi oaspeți mâncară un coșuleț plin, și dădură de dușcă câte o jumătate de găleată de apă.

— Noi n'am auzit nimic că ar exista pe aici niscaiva strămtori, au dat ei să se înțeleagă prin semne.

Astfel, când vremea s'a mai îndulcit, Magellan cu cele cinci corăbii ale sale a pornit la drum. N'au mers multă vreme, și au dat peste un mare canal. Explorând aceste ape noi, îndată le-a stră-

fulgerat prin minte gândul că aceasta trebuie să fie strămtorea cea de mult timp căutată — Strămtorea lui Magellan, așa cum este cunoscută astăzi.

Soarta le surâdea acum, gândea Magellan, dar oamenii săi erau descurajați.

— N'a mai navigat nimeni pe oceanul acela, de cealaltă parte a strămtorii acesteia, susțineau ei. Cine poate ști primejdiile pe cari le vom întâmpina pe el și întinderea lui? Proviziile noastre sunt pe terminate. Nu putem merge mai departe. Ne întoarcem în Spania.

— Iubiții mei tovarăși, aveți dreptate. Călătoria va fi lungă și primejdioasă. Proviziile noastre sunt pe sponci. Dar nu trebuie să uitați că sunteți eroi, că lumea nu vă va uita niciodată dacă reușim în această călătorie. Cât despre mine, prefer să rod pielea de pe catarguri, decât să apuc drumul înapoi. Vreți să mergeți cu mine, sau să vă întoarceți?

— Înainte! Înainte! Vrem să mergem înainte! strigară oamenii. Vrem să mergem împreună cu tine de cealaltă parte a globului!

Indată ajunseră în oceanul pe care Balboa îl văzuse cu șapte ani înainte. Cu lacrimi de bucurie și salve de tun, Magellan îl salută.

Indată ce corăbiile intrară în apele noului ocean, vânturile cele mari pe cari le întâmpinase până aci se transformară într'o briză plăcută, și apele se liniștiră. Starea aceasta a durat multă vreme. Magellan era nespuse de fericit din pricina acestei schimbări. „Un ocean pacific!” exclamă el.

Dar bucuria fu de scurtă durată; proviziile alimentare scădeau mereu. Fețele oamenilor cari formau echipajul erau întunecate și ochii umeziți. Si între acești oameni chinuți de foame izbucni scorbutul. Slăbiți din pricina foamei, nu fură

în stare să opună nicio rezistență acestei îngrozitoare boli. Zeci de inși pieriră.

Supraviețuitorii invidiau pe cei morți. Hrană! Era un vis înpăimântător pentru ei toți. Nu putuse să prindă niciun pește, nu mai era nicio bucătică de carne. De prânzit nici vorbă nu mai era. Fiecare om prindea un șobolan, dacă putea, sau înfulica un biscuit în care mișunau viermii.

„Prefer să rod pielea de pe catarguri decât să mă întorc înapoi”. Magellan își aducea aminte de aceste vorbe. Vai! avusese soarta să fie profetice. El porunci echipajului să taie pieile de pe catargurile principale și să le fiarbă. Când n'au mai avut nici pe acestea, au mâncat rumegătură de fierăstrău.

Intr'o dimineață, echipajul, pe jumătate mort, fu trezit de un sgomot ciudat pe apă — voci omenestii! Se uitau fermecați. Pe apele cari licăreau în razele soarelui de dimineață, era un roi de bărci pline cu oameni negri, ținând în sus crăci de banani și ciorchine de nuci de cocos. Cu un strigăt, echipajul infometat tăbări asupra fructelor, în timp ce vizitatorii lor priveau cu uimire.

În depărtare, Magellan avea una din cele mai frumoase priveliști din lume — insulele muntoase. În fața lui se întindeau păduri de bambus și palmieri. Pe când privea astfel încântat, unul dintre ofițerii lui alergă la el zicând: „Tâlharii aceia ne-au furat barca”.

— A, avem de-a-face cu hoți, zise Magellan. Să numim aceste insule Insulele Hoților — Ladrones.

Când a ajuns la una din aceste insule cu numele Guam, el a debarcat echipajul ca să se mai învioroze, deși nu a rămas aci decât două zile. Mirodeniile trebuie să fie pe undeva prin apele acestea, și el trebuie să le caute. Mult iubitul său prieten Francisco îl aștepta, și el dorea să-l îmbrățișeze și să-i spună că întâlnirea cu el era demnă de toate suferințele pe cari le îndurase.

Încă o săptămână de drum pe mare și în zare se arătă pământ. Inima îi tresălta, dar bucuria fu în zadar, pentru că această nouă grupă de insule nu era Tara mirodeniilor. Dar ce era? Magellan își luă harta, dar nu găsi aceste

insule pe ea. Astfel el schiță noua sa descoperire — și Filipinele devenită o parte din globul pământesc. Insulele erau frumoase, bogate în palmieri și în izvoare cristaline. „Aici”, gândea în sine Magellan, „pot să vindec pe cei bolnavi din echipajul meu”.

Timp de o zi întreagă nu se arătă nicio ființă omenească la orizont. Când curiozitatea lui Magellan ajunsese la culme, dintr'una din insulele învecinate venea o barcă cu un echipaj de nouă băștinași. Oare erau ei prieteni? Îndoiala dură numai până ce barca ajunsese la țărmul unde tăbărise Magellan cu ai lui. Conducătorul băștinașilor ieși înainte salutând cu bucurie. Se schimbă daruri între Răsărit și Apus. Bonete roșii, clopoței și oglinzi, erau darurile oamenilor din Apus. Răsăritul era mai practic. El aprovizionă pe aventurierii înfometaji cu pește, banane și un fruct ciudat de care Magellan se minuna, pentru că era pâine, lapte și ulei, toate la un loc. Nuca de cocos, a gândit el!

— Poftiți la masă, îi invită cordial gazdele, prin semne.

Măncarea era tot ce convenea mai mult, unor oameni cari răbdase de foame. Se servea în vase de aur și de argint încrustate cu pietre prețioase și atât de multe mâncăruri, că Spaniolii de abia puteau birui.

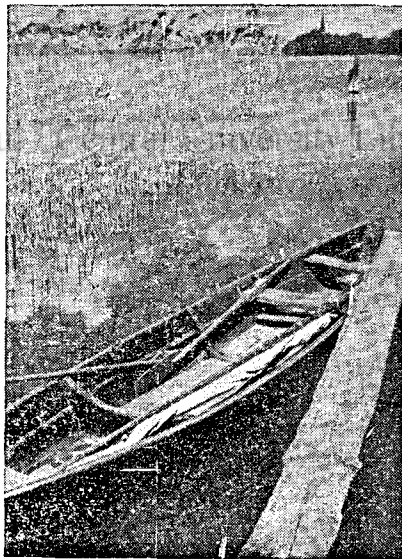
— Deoarece nu eram pregătiți pentru vizita dvs, gesticula regele băștinaș, vă veți mulțumi cu mâncarea noastră simplă, obișnuită.

Regele era un exemplar ciudat pentru Magellan. „Un sălbatic!” gândea în sine comandantul. „Uită-te la el! De coloare galbenă întunecată, cu corpul voșpit și aproape despuiat; inele de aur în urechi, podoabe de aur la dinți. Este scund și grăsluț, un iubitor de odihnă și liniște. Deși nu este decât un om ca și ceilalți, este totuși mândru; nimeni nu poate vorbi cu el decât printr'un tub. Majestatea Sa nu trebuie să se plece; de aceea când are ocazie să intre într'o casă cu ușă joasă, trebuie să-i facă loc prin acoperiș. Si ce mai obiceiuri fistichii! De pildă, ca să-ți arate afecțiunea lui, îți arată pumnul înlestat. Si când este în vârstă, este înlăturat fără niciun respect și copiii săi îi iau tronul. Ce sălbaticii!”

Si băștinașul poate se va fi gân-

dit în sine: „Ce oameni stranii mai sunt și Spaniolii ăștia! Arată așa de prăpădiți și sfrijiți. Parc'ar fi niște schelete! De ce își pun ei vieața în primejdie ca să vină până aici? Oare casele lor nu sunt destul de confortabile? Ah! cu ce ochi se uitau la obiectele noastre de aur! Părea că se închină la metalul acesta. Dar ce era mai rău decât toate, erau fețele lor lipsite de orice interes. Nimic atrăgător la ele, nicio vieață — nimic altceva decât o piele de animal, fără nicio podoabă care s'o facă omenească. Si corpurile le acoperă cu niște zdrențe, ca și când le-ar fi frică de aer și de lumina soarelui. Ce obiceiuri neroade! Pentru ca să-și arate afecțiunea, își strâng mâinile”.

Imaginea Insulelor mirodeniilor, numite acum Moluce, și prietenul său Francisco, făceau pe Magellan să nu-și mai poată găsi odihnă. Era timpul să părăsească aceste meleaguri plăcute ale Filipinelor.

III.

Intr'o zi, după aproape trei ani dela plecarea lui Magellan din Spania, locuitorii din Sevilla văzură o corabie rătăcită, ce de abia mai înainta pe albia Guadalquivirului. Era așa de ruinată, că chiar și emblema pe care o purta, **Victoria**, nu era în măsură s'o facă a fi recunoscută. Trosnind din toate încheieturile, corabia ancoră în cele din urmă, în timp ce gloata privea cu uimire de pe cheiu. Câ-

teva fețe de pe punte păreau cunoscut.

Cu un strigăt de surpriză, privitorii exclamară: „Trebuie să fie **Victoria** lui Magellan! Unde este restul flotei? Unde e Magellan?”

Juan del Cano păși înainte, palid și slab ca un spectru. „Conducătorul nostru a murit”, zise el cu vocea măhnită. „A fost immortalat în Filipine. Din cei două sute optzeci de oameni cari au plecat plini de nădejde din San Lucar, numai optsprezece se întorc; din cinci corăbii, numai una”.

Gloata dădu năvală pe bord ca să înbrățișeze pe cei optsprezece eroi, și să plângă împreună cu ei pierderea lui Magellan.

— Dar, zise del Cano cu fața luminată de izbândă, am găsit mirodeniile cari erau ținta lui Magellan. . . . Când am părăsit Filipinele cu sufletele îndurerate de marea noastră pierdere, am navigat spre Borneo, care e cea mai mare insulă din lume. După ce am stat aci o vreme în minunatul palat al sultanului, prin marea Celebelor am tăiat-o drept spre Tara mirodeniilor, spre Insulele Ternate și Tidore. Ne-am interesat de Francisco Serrano, ca să-i împărțăm trista veste a morții prietenului său, dar se vede că ei erau legați și în moarte, așa cum fuse-se în vieață. Murise.

Spre casă, **Victoria** a apucat-o pe drumul descoperit de Vasco da Gama, pe la Capul Bunei Speranțe, în sus pe coasta de Apus a Africei, drept spre Spania. Cei optsprezece eroi făcuse înconjurul pământului.

Cu această călătorie; toate presupunerile despre formă pământului nu mai aveau niciun rost. Magellan și tovarășii săi au dărâmat toate legendele despre acel Atlas care ține pământul pe umeri, despre un ocean dela ale cărui margini te prăbușești drept în jos, și alte povești asemănătoare, cu darul de a îngrozi. Această primă călătorie în jurul lumii era o dovadă că pământul e rotund.

Recunoștința lumii față de Magellan, acela care ne-a dat această dovadă, va dura atâta timp cât corăbiile și vapoarele vor naviga prin strămoarea ce-i poartă numele, și oamenii vor privi spre cer. Pe firmamentul emis'erei su-dice, două grupuri de stele au fost numite Norii lui Magellan.

Un mare artist

bun ca acela al unei bune viori moderne.

Comisarul care prețuia obiectele începu dela un guinee (o monedă engleză valorând mai bine de 100 lei), și cu greu ajunse până la zece guinee, dar se opri aci.

„Cum, domnilor, zece guinee, pentru un instrument care valorează cât greutatea sa în aur?... Ei bine, domnilor, iată o vioară cu totul plină de armonie și care datează din anul 1700, sau așa ceva.... Veche și neagră, o recunosc, este un adevărat și autentic Stradivarius!”

Eforturile comisarului păreau zadarnice, când un italian de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o haină de catifea, intră în sala de licitație și se apropie de masă, ia vioara din cutia ei, o cercetează cu un ochiu cunoscător, mânuind-o cu atenție, ca și când aceasta ar fi fost ceva viu, uitând că comisarul așteaptă și că cumpărătorii îl privesc curioși. El pune mâna pe arcuș; mulțimea amuți deodată; se întoarse spre public; mai multe persoane îl recunoscură și îi șoptiră numele magic: „Paganini!”

Primele note umplură de fiori auditoriul, capetele se descoperiră, ca și când sala de licitații ar fi devenit dintr'odată biserică; multora lacrimile li se rostogolesc pe obraji; apoi picioarele încep să li se miște bătând măsura. Iată acum pe unii cum surăd; alții răsogotos. Artistul schimbă adesea tema; iată un aer de bătalie, și fiecare se pregătește ca de luptă.

Când termină, Nicolo Paganini sărută vioara și o pune binișor în cutia ei, în timp ce mai multe voci strigară: „Cincizeci de guinee! — Sasezeci — Sapezeci! — Optzeci! — Nouăzeci! — Nouăzeci și cincii!” Si în cele din urmă, în aplausele tuturor, faimosul muzicant o obțină pentru o sută de guinee.

Chiar în seara aceea, Paganini apără în fața unei mulțimi imense cu vechea vioară pe care o cum-părase. El cântă așa de divin că lumea — entusiasmata — vroia să-l ducă pe sus în triumf.

Poate că și noi, tot ca și această vioară veche, suntem disprețuiți de alții și de noi înșine. Dar să avem curaj! Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu; dacă cunoaștem pe Isus Hristos, și dacă, supuși și încrezători ne vom preda Lui pentru a-I îngădui să se slujească de noi după bunul Său plac, atunci vom vedea că El, Artistul divin, este Acela care, punând mâna pe un instrument vechiu, poate să-l facă să scoată sunete admirabile și o melodie cerească, spre slava lui Dumnezeu.

(Urmare dela pga. 10)

dacă am trăi în biserica lui Hristos, persoana Sa rămâne pentru noi necunoscută și neînțeleasă.

Iubite cetitor, de cât timp ești în legătură cu Isus? Câți ani preținzi că ai fost urmașul Lui? De câte ori trei ani și jumătate au trecut dela întoarcerea ta la El, fără însă să-L cunoști așa cum ar trebui? Apostolul Pavel în scrisoarea sa adresată corintenilor le spunea: „Căci sunt între voi unii cari nu cunosc pe Dumnezeu”. Nu sunt aceste cuvinte la fel cu cele spuse de Isus lui Filip pe vremuri? Isus, cel mai bun prieten, este El un străin pentru tine, cu toate că de mulți ani te-ai hotărât să-I urmezi? Este El Mântuitorul tău pe care-L cunoști și în Care ți-ai pus toată încrederea, făcând din persoana Sa ținta străduințelor tale în viață?

M. Manea

Nicolo Paganini, unul dintre cei mai mari violoniști din lume, s'a născut în 1784 și a murit la 1840. Era un om neobișnuit; felul său de a cânta era aproape supranatural.

Intr'o zi, în anul 1831, într'o sală de licitații din Londra, unde se găsea un număr destul de mare de oameni înstăriți, se scoase la mezat o vioară veche, slinoasă și neagră; se spunea că provine dela Cremona, că avea o sută douăzeci de ani și că fusese fabricată de faimosul Stradivarius.

Vioara fu încredințată unui artist renumit, care trebuia să facă astfel ca însușirile ei să fie apreciate. Dar, cu toate că muzicantul făcu tot ce fu în stare, sunetul vechiului instrument nu păru deloc extraordinar; de sigur, nu era mai

Historioară adevărată

La o mare adunare unde se discutau probleme în legătură cu creșterea și educarea copiilor, o doamnă a povestit următoarea întâmplare mișcătoare în care eroul era băiețușul ei de cinci ani, cu numele Mihăiță.

Intr'o zi acesta veni alergând la mama lui.

— Mămico, zise el, am spus cuvinte rele. Mi se pare că limba mea este murdară de tot.

— Ei, păi trebuie s'o spălăm. Uite, mă duc acum să aduc nițică apă proaspătă, un burete curat și săpun . . . Vino ici lângă mine.

Ea începu numaidecât să spele limba și gurița lui Mihăiță. Apoi se prefăcu că introduce buretele mai adânc, până în fundul gâtului. Băiatul, pe jumătate înnăbușit, o întrebă surprins:

— Mămico, de ce faci așa?

— Aș vrea să ajung mai la fund, scumpul meu, și să-ți spăl și inima. Numai că nu pot ajunge până acolo. Așa că tu trebuie să te rogi lui Dumnezeu ca să facă El aceasta în locul meu.

— Dar pentru ce să spele inima, mămico?

— Pentrucă mai ales inima este murdară, scumpul meu, deoarece ea te face să gândești și să spui lucruri așa de rele.

Băiatul rămase un timp dus pe gânduri.

— Mămico, ai dreptate, zise el. Inima mea ar trebui să fie spălată, căci înainte de a spune acele vorbe rele, mi-aduc aminte prea bine că m'am gândit la ele. Dar crezi

tu că Dumnezeu are să-mi spele inima, dacă Il rog?

— De sigur, El a făgăduit.

— Atunci am să-L rog.

Mihăiță intră în cămăruța sa și, plecându-se pe genunchi, zise: „Dumnezeu meu, eu am spus cuvinte rele, și mama mi-a spălat gura care era murdară, dar ea nu poate să-mi spele și inima. Doamne, spală-mi inima, Te rog, pentru ca să fie curată și să nu mai spun cuvinte rele sau murdare. În numele lui Isus. Amin”.

Mama aceasta mai spunea că din ziua aceea copilășul ei s'a schimbat cu totul; că de aci înainte vieța sa a fost o vieță creștină. El avea grijă să nu mai spună niciodată cuvinte rele și nici să repete pe cele pe cari le auzea. Și în loc să mai bată pe camarazii săi și să se mai supere ca ei, răbda micile lor răutăți fără să spună un cuvânt, pentru a face plăcere lui Isus care îi spălase inima.

Yves

Cetiți și răspândiți

Amicul Tinerimii

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 3/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

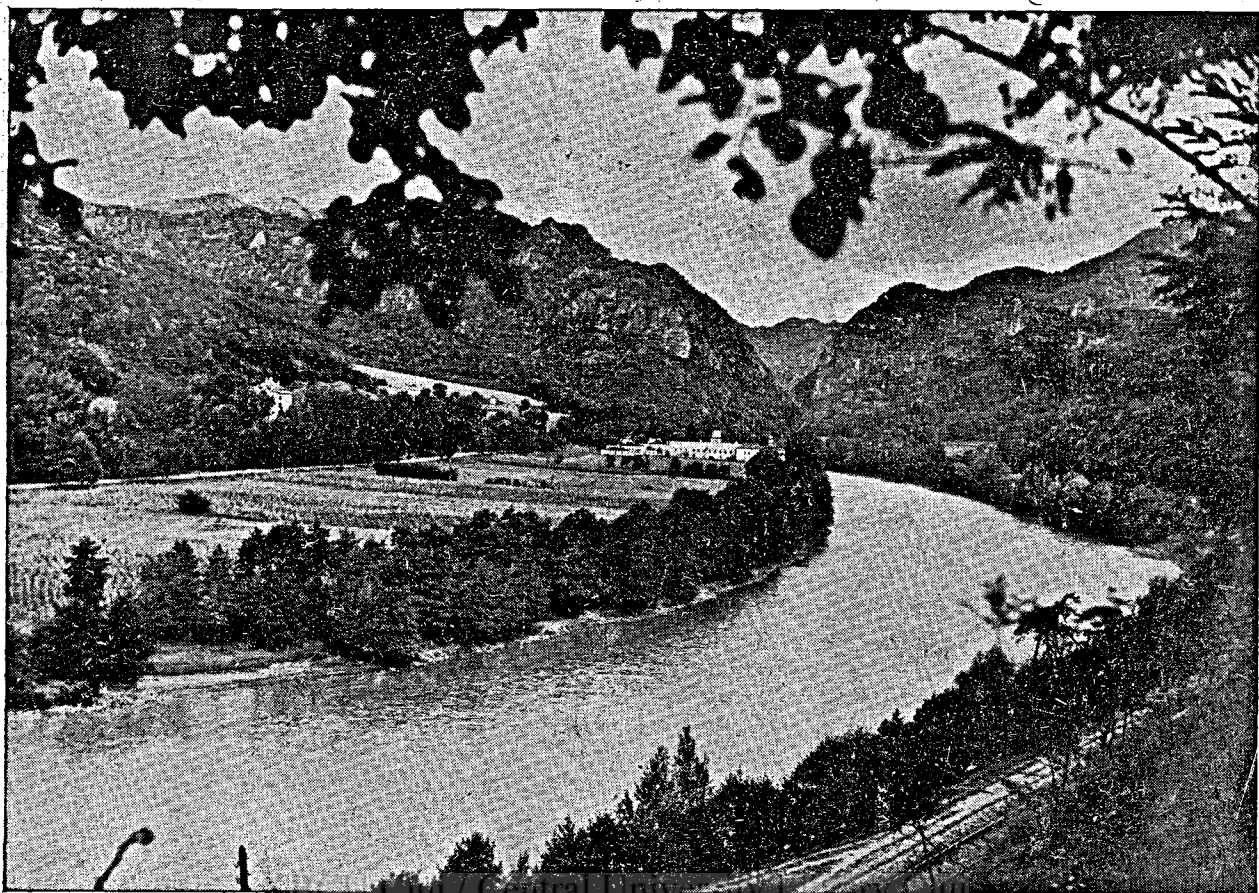
Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

Răspлата unei datorii împlinite este ocazia de a face alta

-Oltul la Cozia. Foto: General Photograph Service.

(Urmare dela pag. 8)

delor năvălitoare. Aci se adăposteau ei până când jefuitorii se retrăgeau, apoi se întorceau pe la căminurile lor pârjolite, pentru că să-și dureze din nou gospodăriile cu nădejde și cu credință în Dumnezeu. De aci a izvorit și zicala: „Codru-i frate cu Românul”. Cine nu-și amintește cu drag de stejarul din fața casei sau dela marginea satului, a cărui umbră deasă adăpotea, în zilele de vară cu soare de foc, bătrâni sfătoși, cu plete albe, cari vrăjau copiii cu poveștile lor minunate, bătrâne cu furca în brâu, torcând fuiorul împreună cu basmele lor, și copii hârjonindu-se și dându-se tumba pe iarba verde!

Din zilele cele mai vechi ale omenirii, copacii — mai ales cei cari se impuneau prin mărimea lor — au fost priviți cu respect și admirație de om. „Cedru din Liban” — era onorat de toate popoa-

rele Răsăritului. Clasa arborilor căreia îi aparține se găsește pretutindeni pe unde a ajuns omul pe fața pământului. Din regiunile arctice până în zonele tropicale, ei își înalță vârfulurile spre ceruri, bucurându-se de căldura tropicelor, dar înfruntând și frigul polar. Își înfig adânc rădăcinile printre stâncile munților, și sfidează cu bărbăție puterea furtunilor. Frunzele lor sunt fragede și verzi atunci când toate celelalte au fost smulse de suflarea înghețată a iernii. Mai presus de toți ceilalți copaci, cedrul din Liban se deosebește prin tăria lui, prin trănicia lui și prin vigoarea lui plină de viață. El este folosit ca simbol al aceluia a căror „viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”, pentru că, după cum zice și psalmistul, „cel drept... crește ca cedrul din Liban”.

Dar mai este un copac, un pom,

despre care nu s'a amintit nimic în acest articol, și pe care cred că îl bănuieți. Este un pom a cărui importanță nu poate fi prețuită în deajuns de neamul omenesc. Cu toate că noi avem mulți pomi folositori și binefăcători, nu se pot compara cu valoarea acestuia.

Un scriitor zice despre străvechii și uriașii sequoia că „sunt aproape nemuritori”. Dar pomul vieții crește numai în ceruri și perpetuiază viața aceluia cari au privilegiul de a mânca din cele douăsprezece feluri de roade ale lui. Domnul zice prin profetul Isaia că „zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor”. Nu ca zilele unora dintre copacii noștri cu o viață scurtă de pe pământul acesta blestemat, și nici chiar ca zilele uriașilor și străvechilor sequoia, ci ca zilele mărețului și nemuritorului pom al vieții.

Adapt. M. Ionescu